

Ár 2012, föstudaginn 23. mars, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir, Jóhann Tómas Sigurðsson og Guðlaug B. Ólafsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 113/2011**:

M
gegn
F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 21. desember 2011, með kvörtun sóknaraðila, dagsettri 19. desember 2011. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 28. desember 2011, var varnaraðila gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust, með bréfi dagsettu 1. febrúar 2012. Var bréfið sent sóknaraðila, með bréfi nefndarinnar, dagsettu 7. febrúar 2012, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir bárust ekki frá sóknaraðila.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar 23. mars 2012.

II.

Málsatvik.

Þann 18. desember 2007 var skuldabréf án tryggingar í erlendri mynt, að fjárhæð kr. 4.000.000 í 50% CHF og 50% JPY, gefið út af A ehf., til FF. Varnaraðili hefur nú tekið yfir skyldur FF samkvæmt skuldabréfinu.

Þann 25. nóvember 2011 var umrætt lán endurútreiknað. Fram kom að nýr höfuðstóll væri kr. 4.508.576 og að hann lækkaði um kr. 5.350.820. Þann 30. nóvember 2011 greiddi A ehf. kr. 4.508.576 til L og skýring greiðslunnar var vegna endurútreiknings. Þann 15. desember 2011 var fært á skuldabréfið að það væri uppgreitt.

Sóknaraðili skaut málinu til nefndarinnar með kvörtun dagsettri 19. desember 2011.

III.

Umkvörtunarefni.

Liðina kröfur og rökstuðningur fyrir kvörtun, á kvörtunareyðublaði til nefndarinnar fyllti sóknaraðili ekki út. Í liðnum kvörtun kemur eftirfarandi fram: „*Ekki að kvarta heldur a.t.h. hvort myntkórfulánið (endurútreikningar) séu réttir hjá L.*“

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess aðallega að máli þessu verði vísað frá. Til vara er þess krafist að kröfum sóknaraðila verði hafnað.

Í upphafi bendir varnaraðili á að í greinargerðum varnaraðila til úrskurðarnefndarinnar í öðrum málum hafi verið vakin athygli á því að vafi leiki að mati varnaraðila á því hvort F og/eða FF séu aðilar að nefndinni. Í úrskurðum nefndarinnar í málum nr. 51/2011 og 60/2011 hafi álitafnið verið til umfjöllunar. Í fyrrnefnda úrskurðinum hafi það verið niðurstaða meirihluta nefndarinnar að FF væri fjármálafyrirtæki í skilningi laga nr. 161/2001 og því aðili að nefndinni. Af því leiddi að nefndin tæki til umfjöllunar kvartanir sem beindust að F. Varnaraðili telur að niðurstaða nefndarinnar standist ekki nánari skoðun. Bendir varnaraðili á að FF og F sæti sérstöku eftirliti Fjármálaeftirlitsins skv. 101. gr. a laga nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki, sbr. breytingalög nr. 78/2011. Sú lagagrein breyti hins vegar ekki skilgreiningu 10. tl. 1. gr. laganna á hugtakinu fjármálafyrirtæki. Hvorki í lögum né lögskýringargögnum sé að finna stoð fyrir þeirri ályktun að félög í slitameðferð sem hafi misst starfsleyfi sitt teljist samt sem áður fjármálafyrirtæki í skilningi laga nr. 161/2002. Jafnvel þótt úrskurður meirihluta nefndarinnar í máli nr. 51/2011 um að slitabú FF teljist til fjármálafyrirtækis í skilningi laga nr. 161/2002 fengi staðist gæti sú niðurstaða ekki leitt til þess að F yrði talinn aðili að nefndinni eða undir valdsviði hennar. Sú ályktun styðjist við orðalag 1. másl. 2. mgr. 19. gr. a laga nr. 161/2002. Óumdeilt sé að F hafi aldrei verið fjármálafyrirtæki í skilningi laga. Þar með skorti heimildir til að úrskurða í málum F. Að sama skapi skorti 3. gr. a í samþykktum nefndarinnar lagastoð. Með vísan til þessa telur varnaraðili niðurstöðu meirihluta nefndarinnar í máli nr. 51/2011 ekki standast skoðun. Varnaraðili setur því fyrirvara við skyldu sína til að framfylgja úrskurðunum.

Til stuðnings aðalkröfu sinni vísar varnaraðili til e-liðar 6. gr. samþykktu úrskurðarnefndar um viðskipti við fjármálafyrirtæki. Vísar varnaraðili til þess að óljóst sé hvaða aðili færi fram kröfuna, þar sem aðeins M sé nafngreindur en hann sé hins vegar ekki skuldari að því láni sem gögn málsins varði. Þá bendir varnaraðili á kvörtunin sé ótæk til efnislegrar umfjöllunar þar sem engin krafa sé gerð heldur aðeins leitað álits nefndarinnar á ótilgreindum atriðum sem varði endurútreikning á gengistryggðu láni. Vísar sóknaraðili að auki til þess að það sé með öllu óljóst af hvaða ástæðum kvörtunin sé sett fram og þá hvaða atriði kvartandi telji óljós eða eftir atvikum röng eða ólögmæt í endurútreikningi á þeim lánum sem gögn hafi verið lögð fram um.

Til stuðnings varakröfu sinni bendir varnaraðili á að endurútreikningur á gengistryggðum lánum sé gerður í samræmi við lög nr. 32/2001 um vexti og verðtryggingu með síðari breytingum og dómafordæmi Hæstaréttar í máli nr. 471/2010. Endurútreikningurinn fari þannig fram að upphaflegur höfuðstóll gengistryggðra lána m.v. íslenskar krónur sé vaxtareiknaður miðað við vexti sem Seðlabanki Íslands hafi ákvarðað með hliðsjón af lægstu vöxtum á nýjum almennum óverðtryggðum útlánnum hjá lánastofnunum á hverjum tíma, sbr. 1. másl. 4. gr. laga nr. 38/2001. Frá þeirri fjárhæð dragist greiðslur, sem lántaki hafi innt af hendi, þ.e. afborganir af höfuðstól, vextir, dráttarvextir og vanskilaálögur, vaxtareiknaðar frá greiðsludegi til viðmiðunardags endurútreiknings, miðað við sömu vexti. Þannig útreiknuð fjárhæð myndi eftirstöðvar lánanna, þ.e. nýjan höfuðstól lánsins í íslenskum

krónum. Framangreind aðferðarfræði sé notuð af öllum fjármálafyrirtækjum hér á landi á grundvelli laga nr. 38/2001.

V.

Niðurstaða.

Í 1. gr. samþykkt fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki frá 8. júní 2000 segir að úrskurðarnefndin starfi samkvæmt samkomulagi á milli viðskiptaráðuneytisins, Sambands íslenskra viðskiptabanka, Sambands íslenskra sparisjóða, Samtaka verðbréfafyrirtækja, Sambands lánastofnana og Neytendasamtakanna. Þá segir að einstök fyrirtæki geti átt aðild að nefndinni. Í 3. gr. samþykkt fyrir úrskurðarnefndina er fjallað um starfssvið nefndarinnar. Samkvæmt greininni geta viðskiptamenn fjármálafyrirtækja sem eiga aðild að nefndinni snúið sér til nefndarinnar með kvartanir vegna viðskipta við þau. Samkvæmt a-lið greinarinnar tekur nefndin til meðferðar kvartanir sem varða réttarágreining á milli fjármálafyrirtækis eða dótturfyrirtækis slíks fyrirtækis annars vegar og viðskiptamanns hins vegar, enda sé samningssamband milli aðila. Í 19. gr. a í lögum um fjármálafyrirtæki er kveðið á um það að fjármálafyrirtækjum sé skylt að eiga aðild að úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Um skyldu varnaraðila F til að eiga aðild að nefndinni hefur verið fjallað í fjölmörgum úrskurðum nefndarinnar. Í ljósi þeirrar stöðu að um er að ræða dótturfélag FF, sem telja verður fjármálafyrirtæki í skilningi laga nr. 161/2002 um fjármálafyrirtæki, sbr. 101. gr. a laga um fjármálafyrirtæki, hefur verið talið að F sé skylt að eiga aðild að nefndinni, sjá t.d. úrskurði nefndarinnar í málum nr. 47/2011 og 51/2011. Vísast til þeirra um nánari rökstuðning fyrir þessari niðurstöðu.

Liðina kröfur og rökstuðningur fyrir kvörtun, á kvörtunareyðublaði til nefndarinnar fyllti sóknaraðili ekki út. Í liðnum kvörtun kemur eftirfarandi fram: „*Ekki að kvarta heldur a.t.h. hvort myntkórfulánið (endurútreikningar) séu réttir hjá L.*“

Í 6. gr. samþykkt fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki er fjallað um þau mál sem nefndin fjallar ekki um. Í e-lið 6. gr. kemur fram að nefndin fjalli ekki um þau mál sem eru það óljós, illa upplýst eða kröfur aðila svo óskýrar að þau séu ekki tæk til úrskurðar.

Umrætt lán var gefið út af fyrirtækinu A ehf. en sóknaraðili í máli þessu er M. Því verður ekki séð að sóknaraðili hafi lögvarða hagsmuni af því að fá úr málinu skorið. Að auki verður texti sá sem sóknaraðili fyllti inn í liðinn kvörtun á kvörtunareyðublaði til nefndarinnar ekki talinn uppfylla skilyrði e-liðar 6. gr. samþykktanna. Er útilokað fyrir varnaraðila að átta sig á því hvert sakarefni málsins er og færa fram varnir í málinu. Að öllu samanlögðu teljast málalátubúnaður og kröfur sóknaraðila því svo óskýrar að málið er ekki tækt til úrskurðar.

Í ljósi alls framangreinds verður ekki hjá því komist að vísa máli þessu frá.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfu sóknaraðila, M, á hendur varnaraðila, F, er vísað frá.

Reykjavík, 23. mars 2012

Geir Arnar Marelsson

Jóhann Tómas Sigurðsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Sérálit Guðlaugar B. Ólafsdóttur

Með vísan til sérálits míns í þeim málum sem nefnd eru í niðurstöðu meirihlutans tel ég það utan starfssviðs nefndarinnar að fjalla um framangreindan ágreining sóknaraðila við varnaðaraðila. Að virtri þeirri niðurstöðu meirihlutans að skylda varnaraðila til að eiga aðild að nefndinni sé fyrir hendi, er ég sammála þeirri niðurstöðu að vísa beri málinu frá.

Reykjavík, 23. mars 2012

Guðlaug B. Ólafsdóttir

Sérálit Hauks Guðmundssonar

Ég er sammála þeirri niðurstöðu Guðlaugar B. Ólafsdóttur að varnaraðili F eigi ekki aðild að úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki. Á hinn bóginn tel ég að þar sé um að ræða lögfræðilegt úrlausnarefni sem er þess eðlis að nefndin verði að vera bundin af fyrri afstöðu sinni til þess þar til dómaframkvæmd, ný lög eða önnur slík atriði breyta henni. Með þessari athugasemd er ég sammála niðurstöðu meirihluta nefndarinnar.

Reykjavík, 23. mars 2012

Haukur Guðmundsson